

Arrest

nr. 126 694 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 mei 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Op 29 oktober 2013 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

In onderhavig verzoek beroepen verzoekers zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beroepen zich op hun verblijf bij hun zoon en schoondochter die een verblijfsrecht in België hebben en de Belgische nationaliteit hebben aangevraagd. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent echter geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Voor deze reden kunnen verzoekers zich niet beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Ook zouden ze ernstig ziek zijn en afhankelijk van de zorg van hun zoon en schoondochter. Hun verblijfsprocedure om medische redenen (art. 9ter) zou nog lopen. We merken echter op de verblijfsaanvraag 9ter die verzoekster op 26.03.2008 heeft ingediend op 16.09.2013 ongegrond werd verklaard. Verzoeker diende een aanvraag op grond van artikel 9ter in op 01.10.2009 en op 05.12.2011. Deze werden afgewezen op 22.09.2010 en op 24.04.2012. Aangezien ze op geen enkele manier aantonen dat ze niet in staat zijn om te reizen, aanvaarden we de medische redenen niet als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat er geen Belgische [...] diplomatieke post is in Armenië, is evenmin een buitengewone omstandigheid, daar betrokkenen hun aanvraag kunnen indienen bij de bevoegde diplomatieke post in Moskou. Het argument dat ze in Armenië geen familie meer hebben, werd niet met bewijzen ondersteund, zodat we het niet in hun voordeel hebben weerhouden. De advocaat van betrokkenen haalt ook aan dat zijn cliënten wensen om gehoord te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen als zijn aanvraag zou worden afgewezen. Wij merken echter op dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

De overige elementen (dat betrokkenen sinds 2008 respectievelijk 2009 in België verblijven, sociale banden hebben, Nederlands hebben geleerd, opleidingen hebben gevolgd en werkwillig zijn) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980”.

1.3. Op 21 oktober 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Op 29 oktober 2013 werden deze beslissing ter kennis gebracht.

Zij vormt de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er wordt geen middel ontwikkeld tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Derhalve is het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Er is dan ook geen reden meer om uitspraak te doen over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota om een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd, werpen verzoekers de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Tevens werpen zij de schending op van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers betogen als volgt:

"Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vrw onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires" .

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 03/05/2013.

Dat ten eerste verzoekster op het ogenblik van de indiening van de verblijfsmachtiging ex art. 9bis vrw. en de beslissing ter zake (samen met zijn zoon) volkomen legaal op het grondgebied vertoefde om reden dat zij in het bezit was van een AI.

De procedure ex art. 9ter vrw. in hunner hoofde ingesteld op 26.03.2008 is weliswaar ongegrond verklaard op 16.09.2013, doch waren verzoekers op het ogenblik van de beslissing inzake de 9bis procedures nog steeds in het bezit van een AI, waarschijnlijk ontstaan door een latere kennisgeving van de beslissing inzake de 9ter vrw. procedure.

Dat ten tweede dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk de welk, tevens een verblijfsprocedure ex art. 9ter Vrw hebben geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van verzoekster.

Verzoekster heeft recent nog een zeer ernstige medische ingreep moeten ondergaan.

De medische regularisatieprocedure heeft quasi 5,5 jaar in beslag genomen.

Verzoekers hebben zich in hun verzoek tot verblijf ex art. 9bis vrw. zich hoofdzakelijk gestoeld op 1.2. van de regularisatiecriteria dd. 19.07.2009.

Immers:

"INSTRUCTIE VAN 19.07.2009 M.B.T. DE TOEPASSING VAN HET ARTIKEL 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET AANGAANDE ONREDELIJKE LANGE ASIELPROCEDURE (...)

"In de aangehaalde criterium voorziet de instructie daadwerkelijk dat een regularisatieprocedure onder bepaalde voorwaarden kan meegeteld worden, De instructie vermeldt daarbij expressis verbis procedures op basis van het oude artikel 9 lid 3 (d. w.z. zowel medische als humanitaire regularisatieprocedures), en procedures op basis van het huidige artikel 9bis vw (humanitaire regularisaties). De 9ter procedure (die sinds 11612007 de medische 9 lid 3 procedure vervangt) wordt daarbij niet expliciet vernoemd. Het vademecum spreekt over alle soorten "regularisatieprocedures". De gter procedure is ook een regularisatieprocedure en derhalve is er geen afdoende reden om een onderscheid te maken aangezien er geen aanzuigeffect van uitgaat. ... ' "

Uit wat voorafgaat en aan de hand van het administratief dossier kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoeker dan volkomen aan de instructie ca. 19,07,2009 betreffende punt 1,2, voldoen en zijn verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden.

In het kader van de instructie van 19 juli 2009 wordt bepaald dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan bepaalde criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk én gegrond te zijn.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 0511012011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis vwo en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden =, bevestigen nochthans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone In de aangehaalde criterium voorziet de instructie daadwerkelijk dat een regularisatieprocedure onder bepaalde voorwaarden kan meegeteld worden. De instructie vermeldt daarbij expressis verbis procedures op basis van het oude artikel 9 lid 3 (d.w.z. zowel medische als humanitaire regularisatieprocedures), en procedures op basis van het huidige artikel 9bis vw (humanitaire regularisaties). De 9ter procedure (die sinds 1/6/2007 de medische 9 lid 3 procedure vervangt) wordt daarbij niet expliciet vermeld. Het vademecum spreekt over alle soorten "regularisatieprocedures". De ster procedure is ook een regularisatieprocedure en derhalve is er geen afdoende reden om een onderscheid te maken aangezien er geen aanzuigeffect van uitgaat

Het gegeven dat verzoekers samen aan één van de voorwaarden van voormelde regularisatiecriteria voldoen is op zich een ontvankelijkheidsvoorwaarde.

"Dat ten eerste verzoekers ontegensprekelijk voldoen aan de instructie van de minister van migratie- en Asielbeleid dd.19.07.2009, meerbepaald aan punt 1.2. en punt 2 betreffende prangende humanitaire situaties. "

Verwerende partij stelt dat deze criteria vernietigd zijn.

Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch de staatssecretaris en verwerende partij hebben diverse keren publiekelijk beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid en zulks o.a. op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009.

Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.

De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asiel procedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

"De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleer-artikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3",

Zoals vermeld, hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis VrW zich voornamelijk gebaseerd op punt 1.2. en punt 2 van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009.

Verzoekers doorliepen blijkende uit het AD diverse verblijfsrechtelijke procedures de welk het fundament vormden om op 29/05/2012 een verzoek conform art. 9bis VrW - op basis van punt 1.2 en punt 2 van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun omsappreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochthans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de

bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag ..

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens een lange procedures conform punt 1.2. en punt 2. van de instructie, het schoollopen, tewerkstelling en uitstekende integratie in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en haar eigen praktijk in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen en er kan geen betwisting ontstaan over het gegeven dat verwerende partij zelf diverse keren publiekelijk verklaard heeft de vernietigde criteria te blijven toepassen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesque/s elle es time ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (e.E. n° 105622 dd.17.04.2002).

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. en/of punt 2. - **TEMEER DAAR VERWERENDE PARTIJ ZELF NOGMAALS OP 03/07/2013 BEVESTIGD HEEFT DAT ZIJ DE CRITERIA 1.1 EN 1.2 VAN DE INSTRUCTIE VAN 19 JULI 2009 NOG STEEDS TOEPAST IN HET KADER VAN ZIJN DISCRETIONAIRE APPRECIATIEBEVOEGDHEID** - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten derde verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. •

Verwerende partij heeft dit gegeven niet onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Dat ten vierde verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoekers nl.:

"Dat ten vierde verzoekers zeer ernstig ziek zijn en derhalve niet van hun kan worden verwacht dat zij met een dergelijk wankelende gezondheidstoestand naar Armenië terugkeren om vandaar vervolgens naar Rusland te verkassen ten einde nooit over de garantie te beschikken om aldaar een deugdelijke aanvraag in te stellen.

Dat ten vijfde verzoekers ernstig ziek zijn en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende hebben • en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21. 12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E. V.R. M.

Verzoeker's centrum van belangen ligt hier in België nu zij gedurende al die tijd hun leven alhier opnieuw

hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij hebben alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E. V.R.M. !

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie van elementen is. "

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop deze procedure art. 9ter VrW ongegrond werden verklaard, zonder enige analyse van het medisch dossier

van verzoekers en hun psychische/fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert.

Verwerende partij meent volledig ten onrechte dat verzoekers in staat zijn om te reizen. Uit het geheel van medische stukken blijkt duidelijk dat zij onder geen enkel beding een reis naar Armenië kunnen ondernemen.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekers grondiger dienen te motiveren. Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aan Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R. v. St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Dat ten vijfde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998, 69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. - de integratie van verzoekers - schoolgang - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers - verblijf van langer dan 5,5 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoekers - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria - geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van

verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.
Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht."

3.2. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.3. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen. Gelet op het onderscheid tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging die wordt ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet acht de Raad het wel degelijk een afdoende motivering dat de verwerende partij van oordeel is dat elementen die de integratie van verzoekers betreffen, het voorwerp kunnen zijn van een onderzoek op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De andersluidende overtuiging van verzoekers kan hieraan geen afbreuk doen.

3.4. De aangehaalde buitengewone omstandigheden worden beoordeeld in de eerste bestreden beslissing. Verzoekers geven tot tweemaal toe een uitgebreid exposé in hun verzoekschrift aangaande het begrip "buitengewone omstandigheden" maar zij tonen nergens in concreto aan dat de verwerende partij in casu een invulling zou gegeven hebben aan dit begrip die strijdig zou zijn met wat verzoekers daaromtrent schetsen in hun verzoekschrift.

3.5. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan en bevat een feitelijke motivering, waarbij ingegaan wordt op de elementen die verzoekers' zaak kenmerken. Verzoekers betogen dat *"het de plicht [is] van de verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en dat alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is"*, maar met dergelijk algemeen betoog tonen verzoekers geen schending aan van de motiveringsplicht en evenmin van de zorgvuldigheidsplicht.

3.6. Waar verzoekers opwerpen dat ze op het ogenblik van het indienen van hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog in het bezit waren van een attest van immatriculatie in het kader van een procedure in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te werpen dat de procedures inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onderscheiden procedures zijn en dat het bezit van een attest van immatriculatie in het kader van een procedure in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op zich geen grond kan zijn om de buitengewone omstandigheden die vereist zijn in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te aanvaarden. Dit vindt uitdrukkelijk steun in artikel 9 bis, §2,4°, van de Vreemdelingenwet.

3.7. Waar verzoekers herinneren aan hun medische verblijfsprocedures die ze opgestart hebben, kunnen ze geen afbreuk doen aan de eerste bestreden beslissing wanneer deze op dit punt op afdoende wijze stelt: *"Ook zouden ze ernstig ziek zijn en afhankelijk van de zorg van hun zoon en schoondochter. Hun verblijfsprocedure om medische redenen (art. 9ter) zou nog lopen. We merken echter op de verblijfsaanvraag 9ter die verzoekster op 26.03.2008 heeft ingediend op 16.09.2013 ongegrond werd verklaard. Verzoeker diende een aanvraag op grond van artikel 9ter in op 01.10.2009*

en op 05.12.2011. Deze werden afgewezen op 22.09.2010 en op 24.04.2012. Aangezien ze op geen enkele manier aantonen dat ze niet in staat zijn om te reizen, aanvaarden we de medische redenen niet als een buitengewone omstandigheid." Verzoekers storen er zich verder aan dat verwerende partij zich in de motivering van de eerste bestreden beslissing ertoe beperkt de datum te vermelden waarop de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, maar dit betoog mist feitelijke grondslag gelet op wat hieromtrent kan gelezen worden in de eerste bestreden beslissing. De Raad ziet, gelet op de afgewezen aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen, niet in waarop verzoekers' verwachting gebaseerd is dat verwerende partij nogmaals een analyse maakt van het medisch dossier en hun medische capaciteit om te reizen naar Armenië en van daaruit naar Rusland om er een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

3.8. Verzoekers zijn van oordeel dat verwerende partij niet hun argument onderzocht heeft dat er in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging is, maar dit betoog mist feitelijke grondslag aangezien in de eerste bestreden beslissing kan gelezen worden: *"Het feit dat er geen Belgische Belgische diplomatieke post is in Armenië, is evenmin een buitengewone omstandigheid, daar betrokkenen hun aanvraag kunnen indienen bij de bevoegde diplomatieke post in Moskou."* Verzoekers aposteriori betoog dat *"DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert"* kan geen afbreuk doen aan deze motivering.

3.9. Verwerende partij stelt in de aanhef van de eerste bestreden beslissing terecht, *"In onderhavig verzoek beroepen verzoekers zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."*

De Raad kan dit niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepaling en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Verder kan er geen vrijstelling verleend worden van het vervullen van de wettelijke voorwaarde inzake het aantonen van buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België verantwoordt (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Voor zover het betoog van verzoekers tot doel heeft alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, dient de Raad op te merken dat dit geen dienstig betoog is. De Raad kan niet toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoekers kunnen geen toepassing verkrijgen van een instructie die onwettig is. Mogelijke verklaringen van bewindslui of van het hoofd van de Dienst Vreemdelingenzaken die stellen dat de instructie toch nog wordt toegepast in de praktijk, zijn contra legem en verzoekers kunnen er dan ook geen argument uit putten om alsnog de instructie te doen toepassen.

3.10. Verzoekers' overtuiging dat er in hun geval wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en hun herhaling van de aangehaalde argumenten in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen de eerste bestreden beslissing niet doen wankelen. De theoretische beschouwingen die verzoekers uiten aangaande de geschonden geachte bepalingen en beginselen tonen daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.11. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betogen als volgt:

"Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met

andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tót een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tót hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tót een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat de integratie van verzoekers-schoolgang- werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers - verblijf van langer dan 5,5 jaar in België – afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoekers – hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

3.12. De theoretische beschouwingen van verzoekers aangaande de opgeworpen geschonden geachte beginselen noch hun overtuiging dat ze geschonden werden door de eerste bestreden beslissing, dit geleet op de elementen die hun zaak kenmerken, tonen daarvan een schending aan.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA